

2Tim 1,6-14

Drage sestre!

I za ovo naše današnje razmatranje nadahnuće i poticaj imamo u Apostolskom pismu **PORTA FIDEI -VRATA VJERE** kojim je papa Benedikt XVI najavio proglašenje **Godine vjere**. Na početku razmatranja pitam sebe i vas: S kakvim sam odlukama i kakvim raspoloženjem ušao u **Godinu vjere**? Da li je meni potrebna - ili je to za druge - **Godina vjere**? U kakvom je stanju moja vjera? Nije li Sveti Otac, ovom **Godinom vjere**, htio i mene ohrabriti i pozvati „*da ustrajem u vjeri jer da nam je kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje*“ (Dj 14,22).

Milosno je vrijeme došašća. To milosno vrijeme čovjek kršćanin ne može živjeti bez vjere. „Vjera je prvotni stav kršćanina u vremenu došašća. Nije riječ o vjeri koja prihvaća niz istina, nego o vjeri koje je kadra uočiti otajstvenu Gospodinovu nazočnost u sakramentima, u nedjeljnom liturgijskom zboru, u životnom svjedočenju svakog kršćanina. Riječ je o vjeri suradničkoj“ (NBM, str. 15/. Zato Sveti Otac poziva biskupe iz čitavoga svijeta da ga podrže, u ovom milosnom vremenu, „**da bismo se spomenuli dragocjenog dara vjere. Želimo slaviti ovu Godinu na dostojan i plodonosan način. U njoj će se morati intenzivnije razmišljati o vjeri kako bi se pomoglo onima koji vjeruju u Krista da svjesnije i snažnije prionu uz evanđelje, napose u času duboke promjene kao što je ova kroz koju prolazi čovječanstvo**“ /PF 8/. Vjera je čudesan Božji dar, a ne od nas. Vjera je milost. Vjera je vrhunaravna od Boga ulivena krepost. Sjetimo se one evanđeoske zgrade kad Isus upita apostole: „*Za koga drže ljudi Sina Čovječjega?*“*Oni odgovoriše: „Jedni za Ivana Krstitelja, drugi za Iliju, treći za Jeremiju ili jednoga od proroka.“ „A vi –reče im – za koga me držite?“ „Ti si Krist, Sin Boga živoga!“ odgovori mu Šimun Petar. Na to će mu Isus: „Blago tebi, Šimune, Jonin sine, jer tebi to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj nebeski!“ (Mt 16,13-17).* Ta je evanđeoska zgrada primjer kako nam Bog pomaže vjerovati. Bog nam pomaže Isusa Krista pravo spoznati. Razum nije uvijek dostatan Boga pravo spoznati. Zato nam Bog dolazi u pomoć. Drugi vatikanski sabor uči: „*Da uzvjerujemo, treba nam Božja milost, koja predusreće i potpomaže, i unutarnja pomoć Duha Svetoga da srce pokrene i k Bogu ga obrati, da otvori oči duši i 'svima dadne ugodnost pristanka i vjerovanja istini*“ /DV,5; KKC 153/. U činu vjere ljudski razum i volja sudjeluju s božanskom milošću. Navodim misao velikog bogoslovca svetog Tome Akvinskog: „Vjera je čin razuma koji, na zapovijed volje koju pokreće Božja milost, daje pristanak božanskoj istini“ (KKC, 155). Mi vjerujemo ne zato što nam je sve razumski jasno nego zbog Boga samoga. Bog je najveći autoritet. On nas ne može prevariti niti prevaren biti. Sveti Pavao ispovijeda: „*Znam kome sam vjerovao*“ (2Tim 1,12). Vjera je dar za koji treba trajno zahvaljivati, kojim se treba ponositi i za koji treba trajno moliti, dar koji trebamo čuvati: „*čuvaj vjeru...*“ (1Tim 1,19). Iz Svetoga pisma znademo, a i iz iskustva da vjera može oslabjeti, da su „*neki odbacili i doživjeli brodolom vjere*“ (1Tim 1,19), a „*neki odlutaše od vjere*“ (1Tim 6,21). Sjetimo se Pavlovih riječi Timoteju: „*Duh izričito veli da će u posljednja vremena neki otpasti od vjere i pristati uz prijevarne duhove i đavolske nauke...*“ (1Tim 4,1). Sjetimo se Isusova pitanja: „*Ali kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?*“ (Lk 18,8). Ne vrijedi li i za nas apostolov poziv: „*Sami sebe ispitajte da li ste u vjeri?*“ (2Kor 13,5) i poticaj da se „*čvrsto držimo vjere*“ (Heb 4,14). Poslušajmo kako Pavao poziva Timoteja: „*Bij plemenitu bitku vjere, postigni vječni život u koji si pozvan i za koji si dao lijepo priznanje pred mnogim svjedocima*“ (1Tim 6,12. Za sebe veli: „*Ja se već prinosem za žrtvu ljevanicu, prispjelo je vrijeme moga odlaska. Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao. Stoga, pripravljen mi je vijenac pravednosti kojim će mi u onaj Dan uzvratiti Gospodin, pravedan sudac; ne samo meni, nego i svima koji s ljubavlju čekaju njegov pojavak*“ (2Tim 4,6-8). Juda u svojoj poslanici piše: „*Ljubljeni, dok se nosim brižnom željom da vam pišem o našem zajedničkom spasenju, prisiljen sam da to učinim opominjući vas da se borite za vjeru koja je*

jedanput zauvijek predana svetima“ /Jd 3). Ovdje se sjetimo i one prigode kad je Isus svojim učenicima protumačio moć vjere, s njihovih se usta vinuo vapaja: „Gospodine, daj nam više vjere!“ (Lk 17,5). Isus je uvijek zahtijevao vjeru u svoju moć da može liječiti, ozdravljati i činiti čudesa. Redovito je pitao potrebitoga: „Vjeruješ li da ti to mogu učiniti?“ (usp. Mt 9,28). Poznato nam je da u svom Nazaretu nije mogao učiniti mnogo čudesa zbog manjka vjere. Iz evanđelja doznajemo da je bilo dovoljno ako je netko drugi imao vjeru mjesto potrebitoga. Jairova kći nije imala nikakve vjere. Niti je, koliko nam je poznato, imao stotnikov sluga o kojemu se govori u Mt 8,5-13, niti uzeti u Mt 9,2-8. Bilo je dovoljno da molitelj, a ne nužno korisnik, ima vjeru. Vjere je moralo biti. Za nju nije bilo nikakva nadomjeska.

Sveti Otac veli: „Imat ćemo priliku ispovijedati vjeru u uskrsloga Gospodina u našim katedralama i u crkvama u cijelom svijetu; u našim kućama i u našim obiteljima, tako da svatko uzmogne osjetiti snažnu potrebu bolje upoznati i budućim naraštajima prenositi neprolaznu vjeru. Redovničke i župne zajednice, kao i sve stare i nove crkvene stvarnosti, zacijelo će, u ovoj Godini, znati pronaći način da javno ispovjede Vjerovanje“ /PF8/.

Evo, molimo Gospodina da znamo pronaći način kako ljepotu i sjaj vjere još bolje i dublje upoznati i predstaviti drugima svjedočanstvom plodonosnog života, života koji govori, života koji objavljuje i ispovijeda da je Bog živ, da je s nama, da je Emanuel, s nama Bog. Za nas Bog! Iz Djela apostolskih doznajemo kako je Gospodin poganima otvarao vrata vjere po navješčaju i životnom svjedočanstvu apostola Pavla, revnih učenika i vjernika. Sveti Pavao je to poznavanje smatrao tolikim blagom da je za nj bio spreman zamijeniti sve na svijetu. Poslušajmo njegove dirljive riječi: *„Ali sve to što mi je bilo vrijedno, izgubilo je u mojoj cijeni vrijednost za me zbog Krista. Štoviše, sve sada gubi u mojoj cijeni svoju vrijednost zbog najveće prednosti: spoznaje Krista Isusa, moga Gospodina. Radi njega sam sve žrtvovao, i sve smatram blato, da Krista dobijem i da budem u njemu, ne pravednošću koja bi bila moja – onom koja dolazi od Zakona - nego onom koja se dobiva po vjeri u Krista, pravednošću koja dolazi od Boga na osnovi vjere. Da iskusim njega i silu njegovog uskrsnuća, i udio u njegovim patnjama, prilagođujući se njegovoj smrti, ne bih li kako postigao uskrsnuće od mrtvih“ (Fil3,7-11).* Je li spoznaja Krista za nas ono što je bila za svetoga Pavla? Danas smo zaokupljeni nastojanjem da steknemo toliko drugih raznih spoznaja – kažemo za buduću apostolat – i vjerojatno postupamo mudro. No, ne steknemo li ovo znanje, sve ostalo, sve naše diplome, magisteriji, doktorati su promašaj. Naša kršćanska vjera nisu samo neke definicije, formule, pitanja i odgovori...Vjera je temeljno životno uvjerenje i svijest da čovjek nije izgubljena stvar u prostoru i vremenu, nego smo ljubljena djeca Božja. Bog nas je pozvao da prođemo ovim svijetom kao radosni svjedoci njegove ljubavi, na putu prema vječnoj domovini. Svijet ne mijenjaju propovjednici, nego navjestitelji-svjedoci. Upravo naše vrijeme glada i žeđa za iskrenim svjedocima mira i pravednosti, vjere, nade i ljubavi. Mnogo je riječi i govora i razni glasovi dopiru do nas sa svih strana. Koliko u svemu tome ima srca i vjere ljubavlju djelotvorne i to: kako u našim zajednicama, župama, obiteljima itd. Samo će tako naše poslanje imati snagu uvjerljivosti. Zato Sveti Otac veli:

„Želimo da ova Godina pobudi u svim vjernicima nadahnuće da ispovijedaju vjeru u punini i s obnovljenim uvjerenjem, s pouzdanjem i nadom“ /PF 9/. Snaga vjere je radost susreta sa živom osobom Isusa Krista, koji mijenja naše srce, pročišćuje i obogaćuje međuljudske odnose te oblikuje čitav naš život. U takvoj snazi vjere svaki kršćanin postaje svjedok i apostol Radosne vijesti za izgradnju boljega svijeta. Sveti Otac veli:

„Bit će to također dobra prigoda za intenzivnije *slavljenje* vjere u liturgiji, i na osobit način u euharistiji, koja je 'vrhunac kojemu teži djelovanje Crkve i ujedno ... vrelo iz kojega struji sva njezina snaga'. Istodobno, želimo da svjedočanstvo života vjernika bude sve vjerodostojnije. Ponovno otkriti sadržaje vjere koju se ispovijeda, slavi, živi i moli te razmišlja o samom činu vjere, zadaća je koju svaki vjernik mora osobno ispuniti, osobito u ovoj Godini“ /PF 9/.

Drage sestre, što je pred sobom gledao jedan pobožni Izraelac kad je gledao okom vjere? Nije li gledao ovo: „Moj je otac bio aramejski lutalac koji je sa malo čeljadi sišao u Egipat da se skloni. Ali je ondje postao velikim, brojnim i moćnim narodom Egipćani su s nama postupali loše; tlačili su nas i nametnuli nam teško ropstvo. Vapili smo Jahvi, Bogu otaca svojih. Jahve je čuo vapaj naš; vidje naš jad, našu nevolju i našu muku. Iz Egipta nas izvede Jahve moćnom rukom i ispruženom mišicom, velikom strahotom, znakovima i čudesima. I dovede na sna ovo mjesto i dade nam ovu zemlju, zemlju kojom teče med i mlijeko“ (Pnz 26,5-9). Zato je vjerni i pobožni Izraelac svoj dan započinjao moleći „Čuj, Izraele! Jahve je bog naš, Jahve je jedan! Zato ljubi Jahvu, Bog svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom!“ (Pnz 6,4-5). Evo što je gledao i molio vjerni Izraelac. A što gleda kršćanin tj. što gledam ja okom vjere npr. dok molim, razmatram, razmišljam,...? Ne vidim li Isusa koji je za mene i nas sve došao na ovaj svijet, trpio, umro i uskrsnuo i koji nam, u Crkvi, daje svoga Duha i svoje spasenje. Naša vjera je vjera u Isusa Krista i Isusu Kristu. Isus Krist je duša i temelj naše vjere. Vjera je vjerovanje da Bog djeluje u Isusu iz Nazareta i da je Isus pravi Bog i čovjek. Naše „Vjerovanje“ koje recitiramo u misi je ispovijest vjere u čitav niz događaja u kojima je glavno lice Isus iz Nazareta, rođen do Marije, umro pod Poncijem Pilatom, uskrsnuo teći dan, sjedi s desne Očeve. Vjera je u biti odgovor na vijesti koje se odnose na Isusa: „Ako ustima svojim priznaješ Isusa Gospodina i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen“ (Rim 10,9). Zato Sveti Otac veli:

„Nije slučajno da su u prvim stoljećima kršćani morali napamet učiti Vjerovanje. To im je služilo kao svakodnevna molitva da ne zaborave obvezu preuzetu na krštenju. Podsjeća to, riječima bremenitim značenjem, sveti Augustin kada, u Homiliji o redditio symboli, predaji Vjerovanja, kaže: 'Simbol svetog otajstva koji ste svi zajedno primili i koji ste danas jedan po jedan izmolili, riječi su na kojima je vjera majke Crkve čvrsto sazdana na postojanom temelju – Kristu Gospodinu ... Vi ste, dakle, to primili i izmolili, ali u umu i srcu to morate uvijek imati pred očima, to morate ponavljati u svojim krevetima, o tome razmišljati na javnim mjestima i to ne zaboraviti dok blagujete: pa čak i kada vaše tijelo usne, morate svojim srcem u tome budni biti“. /PF 9/.

Drage sestre! Isus je sunce naše vjere. Kao što radi sunce sa zemljom, on našu vjeru rasvjetljuje, zagrijava, ujedinjuje, čini da rod donosi. Donosi li?

(preč. Franjo Biškup, duhovnik ss. uršulinki u Varaždinu)